

blive ved med at aftrykke ved hvert eneste Møde, det gaar ikke i Længden; der maa Realiteter frem, naar der fremsættes Realiteter. Den ganske overlegne Maade, hvorpaa Indenrigsministeren søger at affeje det meste af, hvad der bliver sagt, gaar ikke længere; han er opdaget.

Indenrigsministeren sagde, at de børnetalrige Familier kunde jo faa Lejlighed i de nye Boliger, som Arbejdernes Boligforeninger bygger. Det var den eneste Vittighed, Indenrigsministeren sagde ved denne Lejlighed, der kan de børnetalrige Familier nemlig ikke slaa Bo, af den simple Grund, at de ikke kan betale Huslejen, ellers vilde de selvfølgelig hellere end gerne flytte fra de elendige Huser, de nu bor i, ud til de smukke, nye Huse, som bl. a. det ærede Medlem Hr. J. Chr. Jensen bygger, og som er en Pryd for Byen. Men Indenrigsministeren ved, at de fattige Mennesker ikke kan betale den Husleje, der nu en Gang maa kræves for disse Huse. Nu ved jeg godt, at Indenrigsministeren vil sige: Der kan du selv se, det er den korte Arbejdstid og den høje Løn, der trykker de børnetalrige Familier ned. Saa skal man muligvis atter have denne Traver frem. Men Indenrigsministeren skulde hellere søge at trænge til Bunds i hele Boligspørgsmaalet og se at faa udredet den Mangfoldighed af Traade, som griber ind og driver hele Boligbyggeriet i Vejret; i Stedet for holder han sig kun til det nærmeste, kun til dette, at angribe Arbejderne.

Det samme er i Virkeligheden Tilfældet med den ærede Ordfører Hr. Hagbart Berg, som kræver baade en lavere Løn og en højere Arbejdstid. Nu er det soleklart, at Arbejderne ikke godvilligt gaar med til en lavere Løn og en længere Arbejdstid. Det er aabenbart, at de to Dele skal følges ad. Hvis det ærede Medlem havde været en større Diplomat, end han bevislig er, vilde han have sagt: Vi rører selvfølgelig ikke ved Lønnen, thi den Løn, Bygningshaandværkerne tjener, er ikke Spor for høj; men kunde vi saa ikke tale os til Rette om at arbejde lidt længere i Sæsonen? Saa kunde det have været, at han kunde have vundet lidt Ørenlyd, men naar han kommer med begge Dele i samme Aandedræt, lavere Løn og længere Arbejdstid, er det klart, at da rejser han paa Forhaand Bygningsarbejdernes energiske Modstand. Det ærede Medlem siger, at der er bevislig ikke Arbejdskraft nok. Nu vil jeg ikke blande mig i den Debat, om der er Arbejdskraft nok eller ej, det kan være, at der stødvis ikke er Arbejdskraft nok; men jeg vil spørge det

ærede Medlem, naar der ikke er Arbejdskraft nok: hvorledes vil han saa skaffe de mange nye Boliger, der skal slaa Huslejen ned? Det er jo Pointen i hele Venstres Ræsonnement, at naar vi giver Kræfterne frit Spil, vil der blive mange Huse, og denne Rigdom paa Huse skal atter slaa Huslejen ned. Men naar der efter det ærede Medlems Udtalelser ikke er Arbejdskraft nok til at bygge de forventede nye Huse, hvorledes skal Huslejen da dale? Det har vi ingen Bæsked faaet om. Det er en mærkelig Cirkel, det ærede Medlem bevæger sig i, han kan ikke komme ud deraf, han har spærret sig selv inde.

Og jeg vil ogsaa gerne spørge de ærede Medlemmer af Venstre, hvorledes de i Fremtiden vil skabe den lave Husleje, naar man lader Spekulationen have frit Spil. De Huse, der er billige i Dag, bliver ved næste Ejer-skifte dyrere, og naar de er solgt en 3—4 Gange, er de knippeldyre, som man siger. Og hvorledes kan man da faa lave Lejer i saadanne dyre Huse? Det er ogsaa et Punkt, som den højtærede Minister burde komme ind paa. Selvfølgelig er det ren Poesi og Lyrik efter den højtærede Ministers Mening; men den højtærede Minister skulde saa prøve paa at være Lyriker og Poet og gaa ind paa dette Spørgsmaal. Endelig er der et Punkt, som man ikke maa se bort fra, naar man taler om Fremtidens mange Huse. Det er bekendt, at Bankerne bevislig regulerer Boligbyggeriet. I 1909 var der 10 000 ledige Lejligheder. Men dette Tal kommer aldrig igen. Det vil Bankerne nemlig ikke tillade. De begyndte allerede at gribe regulerende ind omkring ved 1910, og i Fremtiden vil Banker og Husejere sørge for, at den forventede Rigelighed af Boliger slet ikke kommer til at eksistere. Og som Følge deraf kommer den meget omtalte billige Husleje heller ikke til at eksistere.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede Medlem Hr. Brochmann opfordrede mig til en Gang at prøve paa at være Lyriker og Poet. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at jeg tror, at mine Evner i den Retning er saa smaa, at et saadant Forsøg vil falde meget uheldigt ud, og det afskrækkende Eksempel, det ærede Medlem her i Folketinget jævnlig frembyder, frister ikke paa nogen Maade til Efterfølgelse, i alt Fald frister det ingenlunde mig. Men naar det ærede Medlem med den ham egne Bæskedenhed — han klager jo jævnlig over, at der er andre, der agerer overlegne — siger, at naar han ikke imødegaas med gode